

faa den Slags Ting til at glide gennem de forskellige Ministerier, og det ærede Medlem maa ogsaa forstaa, at der har været et stort Arbejde at gøre, inden det kunde lykkes at fremsætte Forslaget til Normeringslov i en Skikkelse som den, hvori det her foreligger, hvorved man giver Tjenestemændene betydelige Avancementsmuligheder, uden at det medfører betydelige Udgifter.

Johannes Lou: Jeg har netop ikke kritiseret det foreliggende Lovforslags Indhold, jeg har kun gjort opmærksom paa, at hvad Lønningsudvalget i Fjor gjorde Indsigelse imod, har Normeringsloven i Aar taget op til Behandling. Det, jeg har kritiseret, er Tidspunktet for selve Lovforslagets Fremsættelse, og naar der endelig siges, at Normeringsloven er saa vel forberedt som muligt, saa tænker jeg, det vil gaa med denne Normeringslov som med de Normeringslove, der har været fremsat i den Tid, jeg har siddet i Lønningsudvalget, at fra den Dag, Lovforslaget kommer til Behandling i Lønningsudvalget, vil der fra en Række Ministerier komme Ændringsforslag paa Ændringsforslag, saa at det fyldigst mulige Grundlag vil komme til Veje, efterhaanden som Lovforslaget behandles i Lønningsudvalget. Det er meget rigtigt, at Forberedelsen skal træffes paa det bedst mulige Grundlag, men paa den anden Side er det Rigsdagen, der har Ansvaret overfor Tjenestemændene paa dette Felt, og ogsaa vi skulde gerne have rigelig Tid til at undersøge, om disse Forberedelser er truffet tilstrækkelig hensynsfuldt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Valdemar Olsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i Lønningsudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Bedriftsraad.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3481).

Sagen sættes til Forhandling.

Lundberg: Jeg kan paa mit Partis Vegne hilse det foreliggende Lovforslag om Bedriftsraad med den allerstørste Glæde, og jeg takker den højtærede Minister, fordi han har fundet Anledning til at fremsætte det. Det er vor Tro, at Tiden nu er inde til en positiv Drøftelse af hele Spørgsmaalet om en eventuel Nyorientering indenfor vort Erhvervsliv, dels under Hensyn til den mægtige Udvikling, der har fundet Sted indenfor dette, idet vi er kommet videre og videre med Hensyn til Industrialisering, dels fordi Arbejdernes Stilling som Følge heraf i saa høj Grad er ændret fra, hvad den var for blot en Menneskealder siden, samt ogsaa under Hensyn til den Udvikling, som den danske Arbejder har gennemgaaet, den højere Intelligens og det større Maal af Kundskab og praktisk Viden, som han vel uomtvistelig maa siges i Dag at være i Besiddelse af. Dette synes jeg maa kunne berettiget til, at man kræver en saadan Nyordning, man maa og kan nu bryde saadanne nye Baner; man maa det, fordi Arbejdernes Indflydelse paa de Virksomheder, hvortil hele deres Skæbne er knyttet, og i hvilke de lægger hele deres Arbejdskraft, giver dem en moralsk Ret til, at der tages større Hensyn til dem nu end tidligere, og man kan det, fordi Arbejderne, som sagt, nu efter min Mening er saaledes skolede og har naaet en saadan aandelig Udvikling, at de har alle Betingelser for virkelig positivt at kunne medarbejde paa at fremme de Bedrifters Trivsel, i hvilke de er beskæftiget. Indtil nu har man jo fra Arbejderbevægelsens Side hovedsagelig sat Kræfterne ind paa at højne Arbejdernes Kaar socialt, at give dem en større Kundskabsfyldte, at søge Skolevæsenet forbedret, at søge gennemført en ligeligere Adgang til den højere Undervisning og saaledes at føre Arbejderklassen frem til et højere Stade end det, den for et halvt Aarhundrede siden fandt sig paa.

Det er som bekendt cirka et halvt Aarhundrede siden, Arbejderklassens Røst for første Gang høstes i dette Land; indtil den Tid var der ikke noget som helst Bindeled mellem Arbejderne indbyrdes, de var fuldstændig underkastet Arbejdsgivernes For-godtbefindende og de Vilkaar, som det maatte passe disse at byde Arbejderne, og hvad mere var, Arbejderne selv fandt, at denne Ordning var fuldkommen naturlig, og forstod paa det Tidspunkt i og for sig slet ikke, at der var Anledning til at skabe en Ændring i deres Forhold. For saa vidt kan man altsaa med Rette sige, at den